

CENTRE CATALÀ

SUMARI

• Editorial • Els catalans de fora
• Crònica del Centre • La nostra gent • Conferències, exposicions i concursos • Notícies de la Generalitat • D'ací i d'allà • Miscel·lània • Bústia

Butlletí nº 13

CATALANS DE FORA

El diari AVUI ens assabenta que Xavier Tudela, periodista i membre actiu de Projectió Exterior de la Cultura Catalana, (P.E.C.C.), ha escrit un llibre amb el títol que encapçala aquestes línies, on hi recull un conjunt d'informacions sobre les principals entitats i personalitats que a l'exterior treballen per tal de difondre la nostra realitat nacional.

El llibre fou presentat el dia 13 de juny, en el saló Torres Garcia del Palau de la Generalitat de Catalunya, amb discursos del President del Parlament, Miquel Coll i Alentorn, i de l'historiador Josep Ma. Ainaud de Lasarte.

Tot i que el llibre encara no ha arribat a Xile, ens sembla important anunciar-ne l'aparició, segurs com estem de la trascendència que té, per a propis i estranys, el donar a conèixer qui som i què fem els catalans que residim fora de Catalunya.

Tal com digué Ainaud de Lasarte en presentar-lo, els catalans que vivim fora de la pàtria som gent que ens enyorem. Ja ho havia proclamat el poeta:

Dolça Catalunya
Pàtria del meu cor,
Qui de tu s'allunya,
D'enyorança es mor.

Sí, els catalans de "fora" ens enyorem. Tenim enyor de la nostra terra, de la nostra gent. Som enyorosos de costums, institucions i maneres de ser, trobem enyor en el que fórem i, tanmateix, ens entestem en fer-ho revivre en els països on ens dugueren els vents dels nostres atzarosos destins. Vivim -o volem viure- fora de Catalunya, i alhora aspirem a una existència substancialment catalana, en la qual cosa no hi ha cap mena de contradicció, perquè l'enyor no és sempre una dolència nostàlgica, sinó sovint un motor de realitzacions.

Vegeu el cas del catalans de Xile: aquest any se'n compleixen 79 de la fundació del seu Centre a Santiago. Qui se'n passi la seva història comprovarà que sempre l'enyor li donà vida. Un enyor que, de manera constant, infongué a la nostra col·lectivitat un indiscutible esperit nacional.

Esperem poder comentar, ben aviat, l'obra de Xavier Tudela.

D'ací i d'allà

EXPOSICIÓ DE ROSER BRU. La nostra artista, -i ho podem dir els catalans de Xile per l'expressió dual de la seva pintura, influida per la del nostre país d'origen i pel de la terra americana que ens acull,- acaba de presentar una exposició de la seva última obra.

En presència d'un nombrós públic, aquesta s'inaugurà el 8 de juny per a finir el dia 6 de juliol. Fou objecte d'una constant concurrència, i d'una elogiada crítica de part de diversos diaris i revistes.

Però no sols l'herència a que ens referim està en les formes d'expressió de la pintura catalana, des del romànic a l'actual Tapies, sinó en gran part de la seva motivació, representada per la clàssica imatge de la caiguda del milicià espanyol en el moment del tret fatal en la lluita ideològica, lluita que la conduí, juntament amb els seus pares, a un llarg exili, des d'on es manté en peu de guerra contra la dictadura, contra totes les dictadures, en defensa de la dignitat, la llibertat, i el respecte a la persona humana.

Es per això que en aquest combat que no s'acaba mai, pinta personatges acusatoris de la violència de l'home contra l'home, de l'absurd, la contradicció d'una civilització que avança en un sol sentit, però que no es pot superar moralment, mantenint-se pràcticament en la mateixa barbàrie dels principis. Pintant evoca el seu record, el passat, l'històric...

No pot dir-se que la pintura de Roser Bru sigui fàcil d'entendre, doncs defuig el decorativisme, que molts espectadors cerquen per guarnir les seves cases. Però això no és obstacle perquè el més inexpert dels concurrents no admiri la mestria del seu poderós dibuix, la meravellosa gamma de color i la gran qualitat de la seva pintura, la qual cosa li ha donat el renom que gaudeix avui entre nosaltres.

VIII PREMI D'EDUCACIÓ "JOSEP PALLACH". Novament el departament de promoció de l'editorial C.E.A.C. ens fa arribar les bases de la vuitena convocatòria del Premi d'Educació "Josep Pallach", amb una dotació de 250.000 pessetes.

El Jurat estarà format per: Octavi Fullat, Maria Rubies, Alexandre Sanvicens, Miquel Siguan, Joan Triadú, Josep Garcia Garrido i Jaume Sarrañana.

L'admissió d'originals finalitzarà el dia 31 d'octubre de 1985. Més dades i antecedents, poden sol·licitar-se a Secretaria.

MONTSERRAT PALMER I LA NOVA MANERA D'ENTENDRE LA CIUTAT. L'arquitecte Montserrat Palmer, la nostra estimada amiga, ha preparat a la Facultat d'Arquitectura de la Pontifícia Universitat Catòlica de Xile, amb la col·laboració de la Municipalitat de Providència, un estudi de la relació de la ciutat amb les cases comunals. L'obra que -assenyala l'autora-"destaca el límit conflictiu entre la propietat pública i l'àrea privada", fou confeccionada amb una completa documentació de les poblacions que, des del 1924 al 1934, iniciaren a Santiago "la nova manera d'entendre la ciutat".

OBRES A LA MUNTANYA DE MONTJUÏC. L'Ajuntament de Barcelona ha acordat un pla oficial d'obres a la muntanya de Montjuïc, amb vistes a la possible organització dels Jocs Olímpics de 1992. El projecte, amb un pressupost de 18.500.000 pessetes, tendeix a millorar els accessos a Montjuïc, crear zones d'aparcament de vehicles i fer possible la realització de l'anomenat Parc del Migdia.

UN POEMA CATALÀ AL CIM DE L'EVEREST. Un grup d'alpinistes catalans ha fet preparatius per una ascensió a l'Everest. Si l'èxit els acompanya, col·locaran al cim més alt del món un poema de Joan Brossa.

La nostra gent

. DUES HORES XERRANT AMB ANTONI PI I CAMPANY,
CASAT AMB IDA BARRAL LÓPEZ, PARE DE CINQ FILLS,
EL PRIMER NASCUT A CUBA...

"Vaig néixer a Barcelona el 1897 al nº 5 del carrer de Girona, a Gràcia".

- El número cinc... a Gràcia?

"Sí; perquè el carrer de Girona, en aquells anys, quedava escapçat per uns jardins que hi havia a prop de la Diagonal d'avui, i després continuava cap a Gràcia amb numeració pròpia".

Tota la conversació amb aquest vell-jove d'idees tan clares que és l'actual Antoni Pi i Campmany està plena d'apartats d'aquesta mena. Juga fàcilment amb els mots, i junta les anècdotes i els fets amb habilitat d'arquitecte. El programa de preguntes clàssiques i rutinàries que s'havia preparat per tal d'entrevistar-lo, es diluï immediatament enmig d'una conversació encreuada i amena. Només de tant en tant, i per poques ratlles, fou possible seguir-ne el ritme. Dur-ne la batuta, no mai.

- Per què vareu venir a Xile... i a què us dedicàreu al començament?

"Veureu... l'any 1929, any de fortíssima crisi mundial," - i de la inauguració de l'Exposició de Barcelona, pensàvem-"amb la meua muller vivíem a Cuba en una gran misèria general. Com que el món no comprava sucre al país, i el cost de la collita era superior al preu de venda, la gent de la terra cremava la canya al camp abans de collir-la... i jo tenia un germà a Xile i li vaig escriure... el resultat?" El senyor Pi s'aixeca un moment, i amb parsimònia sacramental desfà un embolcall d'on en surt un quadret. El quadret, emmarcat amb un cantell daurat, hi ha un telegrama datat a Xile. "Històric" - ens diu- i ens el fa llegir. Només hi ha un mot en majúscules: VENGAN..., "i vam venir" ens fa somrient. "El treball -continua- em sortí per atzar vint dies després de l'arribada. Vaig oferir-me de comptador, i amb els anys vàireig sortir-ne gerent. Maquinària i altres coses".

- Parleu-nos quelcom del Centre. Vós n'heu estat president...

"Dues o tres vegades, ja ni me'n recordo." Des d'ara la conversa esdevé molt més fluïda, abocada a temes actuals. Fàcil i agradable, però tan entrecreuada de pensaments i fets, que només n'és possible extractar petits retalls i sintetitzar-ne la resta. "President o Director, tant se val" diu ell, mentre nosaltres pensem en tota una vida social de treball actiu, amb sacrificis i absoluta lleialtat a la causa de Catalunya. "Sí, al costat del Centre -continua- encar que, per tal d'ingressar-hi, vaig encarar-me amb l'administrador d'aleshores qui, rodonament, em digué que havia de fer molts mèrits per a entrar"... la qual cosa aconseguí després amb l'ajut d'algun amic. "I eren temps molt difícils aquells. Esdevingué la guerra d'Espanya, i les opinions en el Centre eren sovint apassionades i molt violentes. Al finir la tempesta, a l'any 1939, el Centre s'havia partit per la meitat. Aquella col·lectivitat, que un dia fou la rectora de les col·lectivitats foranes de Xile; amb un magnífic Orfeó; amb un butlletí com GERMANOR, i amb brillant i envejada vida social, esdevingué certament fidel a la República, però disminuïda considerablement. Es revifà només quan, un any després de la guerra, començaren a arribar refugiats".

No volem trencar la narració amb preguntes, i el nostre home continua. "El qui va ser magnífic President de Xile, en Pere Aguirre Cerda, molt d'acord amb Pablo Neruda, feu possible l'entrada massiva de catalans al país".

"Crec que l'acte millor i més emocionant que m'ha tocat viure al costat del Centre, fou tot allò que s'organitzà amb motiu de l'arribada del Winnipeg. Va ser una gran manifestació de solidaritat i d'afecte que de part del Centre presidí, amb tota propietat, Claudi Mas i Parera. "

"Amb la fornada del Winnipeg, el Centre es reviscolà totalment. Hi hagueren polèmiques, però tanmateix el seny triomfà. I dins d'aquest triomf, s'engrandí l'Orfeó; gràcies a l'agrupació dels intel·lectuals arribats, Quansé, Oliver, Benguerel, Trabal i molts d'altres, GERMANOR aconseguí la seva millor època; es crearen les editorials RAPA-NUI i EL PI DE LES TRES BRANQUES, que llençaren edicions de llibres que encara llegeixen avui els nens de Xile i adults de tot el món; es formà la Penya Batibull, que tingué tant d'èxit entre els joves i els altres; s'organitzaren magníficament dos Jocs Florals de la Llengua Catalana -mentre no es podien celebrar a Catalunya-, jocs que ressonaren tant per l'ambient de parla catalana de tot el món, com dins dels medis intel·lectuals de Xile; es radiaren tres o quatre "hores catalanes"; es formà la societat Estadi Català, amb la intenció, finalment aconseguida, de tenir Casal propi, ... i tan-tes coses més!... Durant molts anys el Centre era com un rusc d'abelles, però, malauradament, els anys no passen en va. Molts integrants d'aquella brillant promoció tornaren a Catalunya, i molts d'altres descansen per sempre en terra xilena".

"I ja que m'ho heu preguntat, afegiré que estic convençut que el Centre d'avui, fa allò que hauria de fer sempre, tant en matèria social com patriòtica. I crec també molt positiva la tasca de projecció que realitza constantment envers el poble de Xile".

Nota dels redactors. Aquest pseude-reportatge a l'ex-President del Centre Català senyor Antoni Pi i Campmany, no és una traducció literal de les paraules que es van dir. N'és, certament, la síntesi i l'esperit. Reproduir exactament la conversació era una tasca impossible, comptant solament amb els mitjans de què disposem nosaltres. N'hem fet, doncs, una composició, tractant en el possible d'ajustar-nos al pensament i a la paraula de l'estimat ex-President del Centre.

Miscel·lània

Com a acte principal del "Sexto Encuentro de Educación y Cultura del Vino", el dia 9 de juny passat, a la centenària pastisseria Torres, de l'Alameda Bernardo O'Higgins 1570, s'efectuà una cerimònia singular, els vagues orígens de la qual, es perden entre els nebulosos segles de l'edat mitjana.

Enmig d'una gran solemnitat, conjurs màlèfics i abrandats brindis, s'enteraren i emparedaren a una cava en el soterrani de la pastisseria, unes botelles de vi Santa Digna, juntament amb un llibre d'or, -atapeït de signatures-, i una pila de diaris i revistes del dia. Aquesta cava, enmig d'un acte semblant, es proposa obrir-la l'any 2000.

Vet ací un acte singular i ple d'enigmes. -serà bo el vi l'any 2000? es pre-gunten molts "gourmets". -Val la pena de malbaratar tantes botelles de bon vi, que nosaltres no beurem?... diuen uns altres. Encara algú hi afegí, -Dura-rà el món fins l'any 2000?

Sigui allò que sigui, l'acte revestí una serietat i emoció singulars. Es la primera vegada que a Xile es "malmeten" unes ampolles de vi per a fer una experiència d'aquesta mena. Nosaltres ens atrevim a creure que els vins Santa Digna resistiran amb brillantor la prova, que altrament servirà per a confirmar, -als qui visquin en aquelles dates,- que l'enologia catalana i les terres xilenes plegades poden resistir, no els 15 anys d'assaig que en aquest segle els exigeixen, sinó que alguns milenis més...

A la festa hi assistiren moltes personalitats, entre les que destacaven, el Premi Nacional de Literatura senyor Braulio Arenas, l'enòleg català Miquel A. Torres, molts periodistes, molts gastrònoms... i el notari senyor Fuchs, que enregistrà i donà fe a tota la cerimònia.

ERROR. La Guia de Telèfons de la Regió Metropolitana de Santiago, conté unes instruccions per a comunicacions de llarga distància automàtica (D.D.D.) en les quals els redactors d'aquest Butlletí hem descobert un error. En efecte: la Guia indica, com a codi de l'àrea de Barcelona, el 64, quan en realitat deuria dir 3.

Les instruccions per a comunicar--s un abonat de Santiago amb un de Catalunya, són:

- 1 Aixecar l'aparell i esperar el to de marcar.
- 2 Marcar dos zeros (00) i esperar el segon to.
- 3 Marcar el codi d'Espanya: 34
- 4 Marcar el codi de l'àrea corresponent.
- 5 Marcar el número de telèfon de l'abonat.

Heus ací alguns codis d'àrees catalanes:

Arenys de Mar, Barcelona, Calella, Castelldefels, Granollers, Igualada, Malgrat, Manresa, Martorell, Vic, Puigcerdà, Sitges, Sabadell... Codi 3

La Bisbal, Blanes, Cadaqués, l'Escala, Figueres, Girona, Lloret, Olot, Palafrugell, Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Tossa... Codi 72

Reus, Salou, Tarragona, Torredembarra, Altafulla, Vendrell... Codi 77

Lleida... Codi 73

MONTSERRAT CABALLÉ EN EL FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA A CADAQUÈS.

El Festival Internacional de Música es celebra aquest any a Cadaqués, a partir del 27 de juliol,

amb un gran programa. Hi haurà, allí, cinc concerts, iniciats amb una actuació de la gran soprano Montserrat Caballé, i amb participacions successives de l'Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Berlín, dels violinistes Saschko Gawriloff i Gonçal Comellas, dels dos de piano Crommeliynk i Elisabeth Leonskaia, guitarra Jordi Codina i Josep Ma. Mangado, de flauta i clarinet, Carles Riera i Jordi Reguant i, finalment, de Carles Santos amb un repertori de música contemporània. Tots els concerts, llevat de l'últim, es faran a l'església parroquial de la vila.

UNA DISPOSICIÓ OFICIAL DEFINEIX EL QUE CAL ENTENDRE, PER "BOTIFARRA CATALANA".

La Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya ha dictat una ordre (que, naturalment, ha estat publicada al Diari Oficial) disposant que la botifarra no podrà contenir més de 18% de greix, ni menys de 18.5% de proteïnes del producte sense greix, i tenir com a màxim 1% de sucre.

JOAN COLL I COLL, NOU PRESIDENT DEL CERCLE CATALÀ DE MADRID.

El contractista d'obres i decorador Josep Coll i Coll, resident des de fa més de 30 anys a Madrid, ha estat nomenat President del Cercle Català.

Des de Xile, li desitgem molt d'èxit en el càrrec.

Crònica del Centre

COMIAT. El dia 23 d'abril partí cap a Barcelona per a instal·lar-s'hi definitivament, l'ex-Conseller del nostre Centre senyor Joan Farell i Torruella, juntament amb la seva muller i fills.

El senyor Farell, que conviagué més de quatre anys entre nosaltres i fou un actiu integrant del Consell Directiu, va ser acomiadat amb un sopar de germanor en el que participaren, apart dels seus companys de Consell, una bona quantitat d'amics. Li desitgem de tot cor que els aires de Catalunya li siguin ben profitosos, tant per la seva salut i la de la seva família, com pel seu treball.

ENGRANDIMENT DEL CASAL SOCIAL. Des de fa molt de temps, l'insuficiència d'espai al nostre Casal es feu palesa. La Biblioteca no ha pogut instal·lar-s'hi dignament, per manca d'amplitud suficient. La sala d'actes resulta de poca capacitat, sigui per assajar-hi l'Orfeó, per escoltar-hi alguna conferència o veure-hi alguna pel·lícula, o el que és pitjor encara, per a convertir-la en un bell racó on poder-hi celebrar, amb independència i comoditat, els àpats socials de germanor.

Per tots aquests motius, el Consell estudià el problema de l'engrandiment, i per tal cosa, encomanà a la Comissió de Manteniment, presidida pel Conseller arquitecte senyor Frederic Rutllant, l'estudi complet d'un projecte d'ampliació, compresos els plans i el finançament. Podem avançar que l'estudi ha estat presentat analitzat llargament pel Consell, i finalment aprovat. Aconseguits els documents necessaris per a la construcció, s'iniciaran immediatament les obres, que es traduiran en una gran sala que cobrirà parcialment l'actual pati dels llimoners, i que tindrà accés per la Secretaria d'avui. Del gran saló hi haurà una sortida que conduirà a la part del darrera del pati, pel cantó de llevant.

L'obra llesta permetrà disposar d'un saló d'actes molt superior a l'actual, i d'amples dependències per instal·lar-hi còmodament Biblioteca i Secretaria. Si tot es resol dintre dels terminis convinguts pel Consell, a fi d'aquest any el Centre podrà comptar amb espai suficient per a poder celebrar-hi les festes tradicionals, amb la necessària independència, i aïllades de les zones avui destinades a restaurant públic.

Els plànols i altres antecedents de l'obra, els interessats poden demanar-los directament als membres de la comissió de Manteniment, o amb previa autorització, consultar-los a Secretaria.

FESTA DE SANT JOAN I SANT PERE. Com en altres anys, aquesta festa revestí un relleu singular. Són diades que s'escauen, a Xile, en aquella època de l'any que no convidava massa a sortir de nit. Les hores de fosca no s'açaben mai; fa molt de fred i sovint plou, i, en aquestes condicions atmosfèriques, molta gent nostra, -joves i vells- prefereix celebrar els Sants a casa seva, asseguts davant d'una tassa de cafè, escoltant música o mirant TV.

Però aquest any, la festa que consisteix tradicionalment en sopar amistosament amb un fons de barrila i acudits, aconseguí despertar la curiositat de molts socis i amics que no hi havien assistit mai, potser perquè s'hi anunciava la interpretació de velles cançons i la possibilitat d'escoltar-ne de noves. Els comptes finals ens donaren com a resultat una nit apacible, i unes taules amb doble assistència que els anys anteriors.

Terminat l'àpat, a l'hora de les postres i a la sobretaula, un grup de cantaires de l'Orfeó ens permeté escoltar una petita part del seu repertori, que fou acompanyat per molts dels concurrents. Per altra banda, s'entonaren les cançons clàssiques catalanes que tots coneixem. Finí la festa avançada l'hora de les bruixes, amb el cant dels Segadors, i de la Cançó Nacional xilena.

CLASSES D'IDIOMA CATALÀ. Malgrat no haver reeixit la primera vegada en el seu propòsit, el Consell Directiu del Centre continuà estudiant la possibilitat de donar classes d'idioma català, a tots els socis o persones interessades en aprendre'l o perfeccionar-lo.

Darrerament ha aconseguit una solució, que si bé no resol plenament el problema, en minva el volum. Des de Barcelona es desplaçarà per breu temps, a Santiago de Xile, una professora, per tal de dictar uns cursos intensius per als socis i persones interessades.

Diem uns cursos intensius, perquè la professora, Josefina Pi i Mas, només estarà present a Santiago fins mitjan setembre, i per tal cosa caldrà aprofitar el temps.

Atesa la importància que el Consell del Centre dóna a una notícia d'aquesta naturalesa, ja s'ha enviat als socis informació detallada i indicacions necessàries per tal de poder-se inscriure ràpidament als cursos.

NOTÍCIES DE LA GENERALITAT. Des del mes passat ens arriba "Notícies de la Generalitat", selecció informativa pels Centres Catalans, editada per la Generalitat de Catalunya.

En el seu contingut s'hi destaquen les múltiples activitats del President de la Generalitat, Honorable senyor Jordi Pujol, i les principals notícies derivades de la participació o presència del Govern de Catalunya i del Parlament Català, enfront els organismes i representacions nacionals i internacionals.

En el mateix "Notícies" hi figura la secció "Catalans al món", que ens dóna una breu síntesi de l'obra dels Casals allunyats de Catalunya. Des d'ara, "Notícies de la Generalitat" està disponible a la Biblioteca i sala de lectura del Centre, a disposició dels socis que vulguin consultar-les.

INSTITUT CATALÀ DE COOPERACIÓ IBEROAMERICANA. En carta del mes de juny proppassat, el President d'aquest Institut ens anuncia la celebració de la III Trobada de Casals Catalans d'Amèrica, que es realitzarà a Barcelona durant el mes de febrer de 1986.

A part de la invitació que fa al nostre President o a altre representant de la nostra entitat, ens comunica que ben aviat rebrem les ponències que es plantejaren durant les reunions de treball de la Trobada. Esperem rebre-les per tal d'estudiar-les detingudament.

CONFERÈNCIA SOBRE MIRÓ I EL SURREALISME. El dia 17 de juliol, a la sala Amèrica de la Biblioteca Nacional de Santiago i organitzada pel Centre Català, el professor José Ricardo Morales donà una conferència intitolada "Miró y el Surrealismo".

La conferència fou prèviament anunciada amb un cartell, reproducció d'una pintura de Joan Miró, afixat a les estacions del metro de la ciutat. La sala Amèrica, ampla i confortable, s'omplí de xilens i catalans, desitjosos d'escoltar al conferenciant, personalitat ben prestigiosa com a professor de Teoria i Història de l'Art, en el Departament d'Estudis Humanístics de la Universitat de Xile.

En la seva exposició -documentada amb projeccions de diapositives - comença per definir l'art "com una intensificació que a vegades té una certa condició racionalitzadora i a vegades dinamitzadora o deformadora i àdhuc destructora del contorn". Feu definicions del romanticisme i dels quatre moviments que, fins a la segona guerra mundial, caracteritzaren la pintura, és a dir:

el fauvisme, que suposa principalment problemes cromàtics, el cubisme, basat en indagacions sobre la forma, l'expressionisme, que delata una relació d'interioritat a exterioritat, i el surrealisme, pintura de les profunditats del , en els seus aspectes irracionals, referents al subconscient i a l'inconscient.

En el propòsit del retorn als orígens -afegí- el surrealisme pot partir tant de la pintura infantil com de la pintura prehistòrica. Miró -seguí dient- rememora els seus propis orígens mediterranis, tant en els colors primaris, característics de la ceràmica tant mallorquina com catalana, com en les representacions del ser humà, relativament pròximes a la pintura neolítica de la zona, i tot això sumat al món suposadament infantil, que és característic del goig i la inventiva. En les obres de Miró dels seus darrers anys, apareixen, freqüentment, traços gruixuts, evidència de l'esplèndid muralista que fou.

El conferenciant fou llargament aplaudit.

Bústia

• A la omissió de Cultura, des de Barcelona, li ha arribat una extensa i curiosa carta del soci Antoni Pujador i Estany. Entre altres coses interessants, el senyor Pujador ens conta que a Catalunya -Clot, comarca de la Garrotxa- s'ha instal·lat a la "Plaça Illa de Pasqua, RAPA-NUI," un moai de gran tamany còpia fidel dels moais de l'illa xilena.

Malauradament, avui poca cosa més podem avançar sobre el perquè un moai ha anat a residir a Clot; a una plaça Illa de Pasqua RAPA-NUI, i al capdamunt de l'avinguda de Xile... però ho farem a la pròxima edició del Butlletí. Mentrestant, a Secretaria hi ha, a disposició dels socis que vulguin admirar-les, sis fotografies de la capital de la Garrotxa, on s'hi destaca la noble presència d'un gegantí moai, plaçat, no sobre els faldars d'herba que miren a l'Oceà Pacífic, sinó sobre un magnífic sòcol de pedra i gespa catalanes, emplaçats en un bell indret de Catalunya.

• En una carta rebuda fa poc de la Direcció de la Vinya Santa Digna, de Miquel Torres, a Curicó, el gerent de l'empresa, senyor Josep Roca, invita a tots els catalans que viatgin cap el sur, a que facin una paradeta a la vinya, la visitin i refacin les forces fent una breu xerradeta en català i bevent un vaset de bon vi...

HOGAR ESPAÑOL. En els últims temps, ha crescut considerablement el nombre de les persones que sol·liciten els serveis d'aquesta institució, i per tant en algunes de les seves dependències -sobretot les dedicades a la gent de més baixos recursos- hi manquen elements essencials per al compliment del seu comès.

Com és sabut, a l'HOGAR ESPAÑOL hi han trobat aixopluc molts compatriotes nostres: gent que per fas o per nefas s'han trobat sols. Cal, doncs, ara, que tots li allarguem la mà, amb generositat, aportant-li llençols, flassades i tot el que sigui possible.

Lliureu les donacions a la Secretaria del Centre. Nosaltres ens preocuparem de fer-les arribar a destí.

Edició: CENTRE CATALÀ
Direcció: Pere Pruna i Gascon
Equip de redacció:
Ofèlia Fernández
Pelai Sala
Pere Pruna.

Santiago de Xile, juliol de 1985